

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **F.**, bývajúceho v X.Ž., zastúpeného Mgr. L., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ G.**, so sídlom v Ž., **2/ Ing. Z.**, bývajúcej v B., žalovaní **1/, 2/** zastúpení JUDr. J., advokátom v Ž., **3/ P.**, bývajúcemu v Ž., **4/ I.**, bývajúcemu v Ž., **5/ P.**, bývajúcemu vo F., **6/ P.**, bývajúcemu v S., **7/ K.**, bývajúcej v P., **8/ S.**, bývajúcej v X.Ž., žalovaní **5/, 6/, 7/, 8/** zastúpení A., so sídlom v Ž., **o neplatnosť kúpnej zmluvy a nahradenie prejavu vôle**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27 C 376/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. apríla 2015 sp. zn. 9 Co 436/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 26. novembra 2008 č.k. 27C 376/2007-170 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal pôvodne určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo 4. augusta 2005 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ ako kupujúcim a žalovanou 2/ a pôvodne žalovanou 3/ (právnou predchodkyňou žalovaných 3/ až 8/, ktorá v priebehu konania X. zomrela) ako predávajúcimi a po pripustení zmeny žaloby aj nahradenia prejavu vôle žalovaného 1/ ako predávajúceho na kúpnej zmluve v prospech kupujúceho žalobcu do jeho podielového spoluvlastníctva v $\frac{1}{2}$, predmetom ktorej je dom súp. č. X. postavený na ploche a nádvorí CKN parc. č. X., garáž postavená na zastavanej ploche a nádvorí CKN parc. č. X., zastavané plochy a nádvorí CKN parc. č. X. o výmere 921 m², CKN parc. č. X. o výmere 1288 m² v kat. území Žilina zapísané na LV č. X. a to za kúpnu cenu 7.699.999,- Sk, ktorá zmluva tvorí nedeliteľnú súčasť výrokovej časti rozsudku a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/, 2/, 3/ náhradu trov konania vo výške 1.441,32 eur na účet ich právneho zástupcu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 140, § 605 a § 40a vety prvej Občianskeho zákonníka, vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal

preukázané, že žalované 2/, 3/ splnili svoju zákonnú povinnosť a keďže nešlo o prevod blízkej osobe, ponúkli riadne svoj podiel na kúpu nehnuteľnosti žalobcovi ako oprávnenému. Ponuka, keďže išlo o nehnuteľnosť, bola písomná a obsahovala všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy a nie je podstatné, že súčasne nebola predložená vypracovaná kúpna zmluva, pretože v ponuke popri špecifikácii nehnuteľností a spoluvlastníckeho podielu bola uvedená aj cena a jej spôsob zaplatenia, ako aj čas, do ktorého má byť návrh prijatý. Žalobca sa jednoznačne vyjadril vo svojej odpovedi, že má záujem o odkúpenie, ale zároveň mal námietky voči cene, namietal aj spoluvlastnícky podiel, aj dobu uzavretia zmluvy. Vzhľadom na takýto obsah odpovede žalobcu z 23. mája 2003, súd prvého stupňa skonštatoval, že žalobca nevyužil svoje zákonné predkupné právo podľa § 140 Občianskeho zákonníka a toto právo mu zaniklo. Vzhľadom na to, že predkupné právo sa realizuje len raz, súd považoval za bezpredmetné ďalšie rokovania a prípadné písomné návrhy, na ktoré poukazoval žalobca z roku 2005. Žalované 2/, 3/ v súlade so zákonom previedli svoje spoluvlastnícke podiely na žalovaného 1/ kúpnu zmluvou V. a neboli zistené žiadne dôvody neplatnosti tejto zmluvy. Žalobu preto súd ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol aj v časti o nahradenie prejavu vôle žalovaného 1/ na uzavretie kúpnej zmluvy, z dôvodu, že takéto právo by žalobcovi vzniklo len v prípade porušenia jeho predkupného práva, čo nebolo v konaní preukázané. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu a žalovaných v poradí druhým rozsudkom zo 16. apríla 2015 sp. zn. 9 Co 436/2014 (po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku z 24. marca 2010 sp. zn. 7 Co 258/2009 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2014 sp. zn. 4 Cdo 107/2012) rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku žalobu zamietajúcom potvrdil a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku uviedol, že sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že žalovaná 2/ a pôvodne žalovaná 3/ splnili svoju zákonnú povinnosť v súvislosti s ustanovením § 140 Občianskeho zákonníka voči žalobcovi, tomuto riadne ponúkli svoj podiel na kúpu, keďže ich ponuka bola písomná a obsahovala podstatné náležitosti, majúcej sa uzavrieť kúpnej zmluvy a tiež s tým, že nemožno akceptovať jeho „prijatie návrhu s podmienkami“, a teda konaním žalovaných nebolo jeho predkupné právo porušené. Uviedol, že s dôvodmi rozsudku prvostupňového súdu sa v celom rozsahu stotožnil a na tieto poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti a k námietkam žalobcu uvádzaným v odvolaní uviedol, že pri nedostatku výslovnej právnej úpravy zákonného predkupného práva spoluvlastníkov v časti druhej Občianskeho

zákonníka, pojednávajúcej o vecných právach, sa vychádza v zmysle § 853 Občianskeho zákonníka z analogickej aplikácie všeobecnej právnej úpravy predkupného práva, obsiahnutej v časti ôsmej Občianskeho zákonníka, upravujúcej právo záväzkové s tým, že tie ustanovenia, ktoré sa dotýkajú iba zmluvného predkupného práva, nie je možné použiť. Právna úprava predkupného práva, t.j. ustanovenia § 602 a nasl. Občianskeho zákonníka, sa použije teda nie len v prípadoch zmluvného predkupného práva, ale podporne i všade tam, kde zákonom stanovené predkupné právo neobsahuje zvláštnu (špecifickú) úpravu, t.j., i pre prípady zákonného predkupného práva podielových spoluvlastníkov podľa § 140 Občianskeho zákonníka. Predkupné právo podielových spoluvlastníkov je založené priamo zákonom, ako také má vecnú povahu a pôsobí voči tretím osobám. Ak však povinná osoba (jeden z podielových spoluvlastníkov) by vec scudzila bez toho, že by ju ponúkla oprávnenému (ďalšiemu podielovému spoluvlastníkovi), nemá to za následok absolútnu neplatnosť zmluvy, na ktorej základe nadobúdateľ vec získal, ale oprávnený má možnosť sa dovolať a/ relatívnej neplatnosti tejto zmluvy (§ 40a Občianskeho zákonníka), alebo b/ aby mu vec ponúkol ku kúpe podľa § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že aj v prípade účinného dovolania sa relatívnej neplatnosti zmluvy o prevode spoluvlastníckeho podielu nemôže oprávnený spoluvlastník úspešne domáhať, aby mu nadobúdateľ vec ponúkol ku kúpe, pretože ju (nadobúdateľ) platne nenadobudol. Na základe výzvy oprávneného vzniká nadobúdateľovi právna povinnosť ponúknuť oprávnenému vec ku kúpe za podmienok, za ktorých mu mala vec pôvodne ponúknuť povinná osoba (§ 605, § 606). Ak by nadobúdateľ túto povinnosť nesplnil, mohol by sa oprávnený domáhať na súde, aby jeho prejav vôle, v tomto smere bol nahradený súdnym rozhodnutím vydaným podľa § 161 ods. 3 O.s.p. V nadväznosti na tieto skutočnosti odvolací súd uviedol, že žalobe žalobcu tak ako bola ustálená v zmysle zmeny petitu z 29. júla 2008 nebolo možné vyhovieť pre jednotlivé vzájomne si odporujúce žalobné petitivy. Žalobca žiadal určiť absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi – žalovanými 1/ až 3/ s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a zároveň k tej istej kúpnej zmluve sa dovoľával i relatívnej neplatnosti právneho úkonu s poukazom na § 40 písm. a/ Občianskeho zákonníka, pričom tieto jednotlivé inštitúty si navzájom odporujú a kumulácia týchto nárokov nie je možná. Naviac žiadané určenie o tom, že súd je povinný nahradiť prejav vôle žalovaného 1/ na existujúcej kúpnej zmluve (teda v podstate zmeniť už urobený právny úkon), je v rozpore s možnosťou vyhovieť takémuto návrhu s poukazom na ustanovenie § 80 písm. c/ a § 161 ods. 3 O.s.p. v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka a v tejto časti potom možno považovať celkový návrh za zmätočný. Záverom odvolací súd

uviedol, že pretože nebolo možné žalobnému návrhu tak ako bol formovaný vyhovieť, správne okresný súd tento zamietol, pričom odvolací súd akceptoval jeho dôvody tak ako sú uvedené v jeho rozhodnutí a napadnutý rozsudok vo veci samej s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Zrušenie výroku o trovách konania odôvodnil jeho nepreskúmateľnosťou v dôvodoch jeho rozhodnutia, čím súd prvého stupňa porušil svoju právnu povinnosť v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca do jeho potvrdzujúceho výroku (posudzujúc podanie v zmysle § 41 ods. 2 O.s.p.). Žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že súd prvého stupňa, ani odvolací súd v rámci hmotno-právneho posudzovania právnej a skutkovej podstaty sporu, nikdy nepristúpili k vyhodnoteniu postupu krokov žalovaných 2/, 3/, keď neskúmali ich súlad s ustanoveniami §140 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru mali žalované ponúknuť svoje podiely v čase realizácie ponuky nie len jemu, ale aj sebe navzájom, k čomu nedošlo, vzhľadom na obsahovú formuláciu oboch ponúk žalovaných. Boli mu ponúknuté na odpredaj celé ich podiely, a nie podiely do výšky jeho pomerného podielu, na ktorý mal v zmysle § 140 Občianskeho zákonníka nárok. Preto hodnotí ich ponuky v kontexte § 37 ods. 1, 2 O.s.p. (zrejme Občianskeho zákonníka – poznámka dovolacieho súdu) za neplatné z dôvodu, že neboli urobené vážne, určite a zrozumiteľne, a tiež z dôvodu, že zo strany žalobcu by bolo takéto plnenie protizákonné a bolo tým porušené ustanovenie § 140 Občianskeho zákonníka o práve vykúpiť spoluvlastnícke podiely pomerne, do výšky spoluvlastníckeho podielu, a to aj vo väzbe na okolnosť, že žalobca by nemal s kým uzavrieť dohodu o výkone predkupného práva. Táto postupnosť krokov, podľa názoru žalobcu mala predchádzať ponuke zo strany žalovaných 2/, 3/ a tieto skutočnosti mali byť predmetom dokazovania a právneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, preto rozhodnutie považuje za nedostatočne odôvodnené. Za nesprávne považuje rozhodnutie odvolacieho súdu aj v časti, kde poukazuje na dva vzájomne si odporujúce žalobné petity a to z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 47/2010, v ktorom žalovaný 1/ vystupoval ako žalobca uviedol, že odvolací súd mal dôvodnosť každého nároku posúdiť samostatne.

Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania vo výške 4.274,73 eur. Rozhodnutie súdov nižších stupňov považuje za vecne správne, v súlade s ustanoveniami hmotného a procesného práva vzťahujúceho sa na prejednávajúcu vec. Predmetné konanie považuje zo strany žalobcu za účelové.

Žalovaní 2/, 3/, 4/ vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Žalovaní 5/ - 8/, namietali svoju pasívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní, žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné

osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (por. § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 1. januára 2015 – pozn. dovolacieho súdu) sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť,

neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 ods. 1 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či postupom nižších súdov nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver neodročovaného pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Žalobca videl odňatie možnosti pred súdom konať v tom, že súdu prvého stupňa ani odvolací súd nevyhodnotil „postupnosť krokov“ ktorá „mala predchádzať ponuke zo strany žalovaných 2/ a 3/, a tieto skutočnosti mali byť predmetom dokazovania a právneho

odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu“, t.j., súdy sa mali zaoberať otázkou, či žalované 2/, 3/ splnili svoju ponukovú povinnosť aj voči sebe navzájom, pretože podľa názoru žalobcu takúto povinnosť mali.

Dovolacia námietka žalobcu, že súdy sa mali zaoberať otázkou, či žalované 2/, 3/ splnili ponukovú povinnosť podľa § 140 Občianskeho zákonníka aj voči sebe navzájom (aj keď žalobca túto vadu odôvodňuje § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vyvodzuje z nej nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia), vo svojej podstate predstavuje námietku tzv. inej vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.; namieta sa tu totiž nedostatočné skutkové zistenie. Prípustnosť dovolania však nezakladá skutočnosť, ak súdy svoje rozhodnutie založili na nesprávnych skutkových zisteniach; nesprávne či nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (por. napr. R 37/1993, R 125/1999). Rovnako to platí aj pre dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci, ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Dovolací súd preto ustálil, že súdy nižších stupňov svojim postupom neodňali žalobcovi možnosť pred súdom konať.

Pokiaľ žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov, k tomu dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci môže byť odôvodnením dovolania len v prípade, ak je dovolanie prípustné (čo nie je preskúmvaný prípad).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych

skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že o trovách konania bude ďalej konať súd prvého stupňa (sp. zn. 27 C 376/2007), ktorý rozhodne o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátanie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2016

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová